

Конкурсни зборник XIX/3

зборник радова награђених учесника на
XIX Светосавском књижевном конкурсy

Народна библиотека „Његош“ Књажевац
2011.

Конкурсни зборник XIX/3

зборник радова награђених учесника XIX Светосавског књижевног конкурса

Издавач:

Народна библиотека „Његош“ Књажевац

За издавача:

Владана Стојадиновић

Уредник:

Владана Стојадиновић

Технички уредник:

Александар Цветковић

Тираж: 200

Штампа: Hart DOO Књажевац

ISBN 978-86-87537-16-3

XIX Светосавски књижевни конкурс

Народна библиотека „Његош“ први пут је расписала Светосавски књижевни конкурс у новембру 1992. године. Идеја покретача конкурса била је да се у Књажевцу подстакне књижевно стваралаштво и подрже млади, али и сви други аутори који се баве писањем поезије. Првих година, на конкурс су учествовали и тада афирмисани књажевачки песници, попут Слободанке Станковић-Илић. Поједини млади учесници, посебно аутори награђених радова, међу којима су Небојша Ђорђевић, Далибор Филиповић, Ирена Спасић и Тамара Жикић и касније су наставили да пишу и објављују поезију. Светосавски књижевни конкурс временом је прерастао просторне оквире књажевачке општине, па последњих неколико година на њему учествују аутори из целе Србије, а осим за поезију, расписује се и за област кратке прозне форме. Како је током седамнаест година постојања дао културолошки допринос у Тимочкој крајини и шире, Библиотека од 2009. године објављује зборник награђених радова.

У новембру 2010. конкурс је расписан деветнаести пут. Тема конкурса била је „Моћ речи“, а 128 учесника из читаве Србије (83 одрасла аутора и 45 у конкуренцији млађих од петнаест година) послало је у Библиотеку 237 радова.

Конкурсни зборник XIX/3 садржи радове које је жири, у саставу Небојша Ђорђевић, Владимир Продовић и Владана Стојадиновић, оценио као најуспешније.

Владана Стојадиновић

Писана реч има будућност, моћ речи је у њој!

Жири XIX Светосавског књижевног конкурса Народне библиотеке „Његош“ из Књажевца, прегледавши све радове у различитим категоријама, констатује да овогодишња понуда литерарног материјала, који је имао тематски мотив под називом „Моћ речи“, у целини испуњава критеријуме за доделу награда (поезија – одрасли, поезија – млађи од петнаест година и кратка прозна форма – млађи од петнаест година), осим изузетка, код кратке прозне форме у категорији одраслих, где је одлучено да додела награда буде ограничена (нису додељене прва и друга награда), управо из разлога неиспуњавања тематског задатка, као и квалитативног нивоа.

Жири је успоставио висок критеријум оцењивања, на основу савремених токова у поезији и тренда кратке прозне форме, имавши у виду елементе оцењивања као што су обликовање теме, композиција, експресивност и имагинативност, уз антропоцентричне елементе понуђеног штива.

Општи закључак чланова жирија је да су радови у свим категоријама по квалитету испод прошлогодишњег нивоа, када је конкурс такође био тематски, као и да је велики број аутора у категорији поезија – одрасли промашио тематски задатак, уз охрабрујућу чињеницу да нису конкурисали они са „културолошким“ баластом родољубља, приземне љубавне лирике и „духовне“ поетике. Ову понуду такође карактерише да се ниједан од аутора није позабавио поетском

формом, тако да међу приспелим радовима нема ниједног сонета, глосе, тростиха, као и организованих строфа, и да при том није коришћено богатство стилских фигура, чијом се употребом издваја квалитет од просека. Ипак, све ово, осим последњег, не односи се на награђене који су својим радовима остварили испуњење тематског и композиционог критеријума.

Жири је зато одлучио да поред теме, у области поезија – одрасли, за наредни распис постави као критеријум и поетску форму или неку врсту атипике.

Деца (старосна категорија до петнаест година) и ове године била су на нивоу задатка. У поетском делу испоштовала су све задате елементе и била маштовита и креативна, нарочито она из средина где је видљив образовно-педагошки рад, као што су ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока крај Београда и деца која стварају при Народној библиотеци „Детко Петров“ из Димитровграда, која већ неколико година на овом конкурс у оправдано освајају награде, што је и ове године био случај и у конкуренцији кратке прозне форме.

Општи закључак жирија – одрасли испод, а деца изнад просека. Писана реч има будућност! Моћ речи је у њој!

У Књажевцу,

13. јануара 2011.

Небојша Ђорђевић, председник жирија

**Награђени
поетски
радови**

Александра Павловић добила је прву награду жирија за доследан песнички израз и заокружену композицију у песми „Оквир“.

Оквир

Уоквирила сам песму
уздахом и тачком.
Рогата ми се слова
одавно подсмевају,
јер птице више не умеју
читати између редова.
Узвичници кличу
спасу недореченог.
Међу чврстим зидовима
напрегнутих речи
наћи ће се сапатник
да себе препозна.
Упитници грабе
последњу осећајност.
Сабласно звуче
реченице празнине.
Узалудне су мисли
у којима никада
прибежиште неће наћи
далеки уздах,
побуњено чекање.
Одавно испевах себе.
Уздахом и тачком...
Наздравље ми реч!

Александра Павловић (1982) живи и ствара у Алексинцу. Дипломирани је филолог за књижевност и српски језик. Радови су јој објављени у више поетских зборника и књижевних часописа. Добитница је бројних песничких награда и признања. Збирку *Ишчекивања* издала је 2001. године. Члан је Књижевног клуба „Велимир Рајић“ из Алексинца.

За препознатљив и оригиналан песнички израз другу награду жирија добио је Јован Д. Петровић.

Оставити последњу реч

Теби и мени

понешто записати да те памте
није тек олако промаћи животу
ван прозивке мимо личне карте
треба оставити последњу реч

најлакше је не бити ту птице и одлазе
и долазе али куће не смеју бити ненасељене
ако су празне на уснама замислите смех
можда тако посејано поље има ум који памти
и који се сећа ако будемо путници и обдарени
срешћемо своју судбину и погледаћемо се у очи
и онда оставити последњу реч

нека су отворена врата може доћи неко сваки час
можда нас сунце огреје и врати у кратке рукаве
о неокајана о моја лепото за памћење
неко ће рећи нисам то ја али земља зна
земља ће рећи
ко је ко на овом малом напаћеном свету
кад каже а рећи ће затворите прозоре лагано
нека је музика неба последња нада
она памти моје и твоје малено име

25. 04. 2010.

Јован Д. Петровић (1950) из Петровца на Млави до сада је објавио двадесетак књига поезије и прозе. Члан је Удружења књижевника Србије.

Трећу награду освојио је Предраг Радаковић за одговор на задату тему сажетим песничким изразом.

Опијен празнином
Кружног тока
Сусрећем јефтине речи
Већине

Тежак је терет
Рећи оно што мислиш

Тражећи излаз
Лајем на лажне
Звезде

Предраг Радаковић (1963) из Житишта до сада је објавио три збирке песама. Председник је Књижевног клуба „Бранко Радичевић“ из Житишта.

За песничку слику једне животне околности похвалу жирија добио је Милан Миловић.

На часу француског језика

У младо доба своје
учио сам лепи
француски језик
код старе даме
Жане Буамар.

И прве речи
у мирној улици
учења беху:
гнездо – трг,
глава – клас,
го – напрстак,
улица – капа,
дебло – сенка,
сочиво – јабука...

Умрла је давно
стара мадам Жан,
као и моје знање
француског.

Остадоше само
речи.

Милан Миловић (1944) из Београда члан је Удружења књижевника Србије. Објавио је шест књига приповедака и збирке песама *Испод Чачалице*, *Збрајање расту-рених жишки под огњиште мрака*, *Писма без препоруке*, *Разблуде* и др. Поезију и прозу објављује у листовима и часописима (*Књижевна реч*, *Књижевне новине*, *Књижевност*, *Српски књижевни гласник*, *Савременик*, *Песничке новине*, *Багдала*, *Улазница*, *НИН*, *Политика*, *Дуга*), а заступљен је у више од десет антологија. За књижевни рад добио је више признања.

**Награђени
прозни
радови**

За кратку причу „Покушај опроштаја“, која тематски и садржајно задовољава захтеве конкурса и у којој се песимистички став аутора трансформисхе у оптимистички захваљујући моћи речи, трећу награду добила је Елизабета Георгиев.

Покушај опроштаја

Чврсто је решила – данас јој је последњи дан. Плафон се надвијао над њом као најцрњи облак што доноси одвратно невреме. Однеће сигурно неку жртву. Није било грмљавине, није било ветра и кише, а у соби се осећала опасност. Мирисало је на дугу! Знала је како дуга мирише и није волела тај мирис савршене наде. Као дете се нервирала и бледо гледала млађу сестру и децу из улице како раздрагано и блентаво јуре за дугом. Њу је очито нервирао онај мирис раздраганости и наде, који је вероватно само она осећала. А цео живот је осећала чудне мирисе и сви су је са подозрењем гледали због тога. Луда? Можда. Чврсто је стегла црвену оловку на којој је црним елегантним словима био исписан назив њене фирме. Како ли се пише опроштајно писмо? Које речи уметнути на почетак? Како урадити разраду, а како закључак? Почела је... „Драга мама...“ Ох, ово су две баш лепе речи и нису за опроштајно писмо. Мама је увек била тако добра према њој. Згужвала је хартију и пажљиво је ставила у велику и тешку пепељару, коју је добила за поклон од другарице из Аустралије. Са ивице ју је гледао један смешан и клемпав кенгур. Вреди живети због кенгура! Не,

не, не... Нема кајања! „Мили моји, одлучила сам да ставим тачку...“ Свашта! Тачка, зарези, узвичници и упитници! Самоубице не пишу тако! Поново је згужвала хартију и још пажљивије је спустила у пикслу. Покушавала је још десетак пута да почне писмо. Није ишло. Све речи којима је почињала биле су толико лепе, драге и слатке, да јој је било жао да их искористи за тако неку ствар која се зове опроштај од живота... Живот... Он је тако компликован, али леп! Устала је и тешким корацима пришла прозору. Отворила га је пажљиво. Дванаести спрат је баш високо. Ако падне остаће само... тачка на тротоару. Негде одоздо допливао је глас девојчице: „Мааааама, купи ми чоколаду!“ М-м-м, чоколада. Вреди живети због чоколаде! Најбрже што је могла пришла је столу, зграбила упаљач који је чукао поред празне паклице цигарета и запалила своја опроштајна писма. Спалила је речи које су је... спасиле... можда. Затим је зграбила слушалицу. „Е, здраво, мама... Добро сам... Живот је тако леп, мама!“

Елизабета Георгиев (1975) из Смиловаца завршила је Филолошки факултет у Београду. Пише на српском и бугарском језику, за децу и одрасле. Бави се превођењем. Радови су јој објављени у зборницима у Србији и Бугарској и многим књижевним часописима (*Акт, Мост, Бдење, Невен, Другарче, Улазница, Српски југ*). Ради у Народној библиотеци „Детко Петров“ у Димитровграду и води песничку радионицу.

Душан Мијајловић Адски добио је похвалу жирија за топлу, личну, емотивну, обичну причу „Моћ благе речи“.

Моћ благе речи

Душо! Срећо! То су биле њене омиљене речи. Познаници су је памтили по благим речима. Ја сам имао ту привилегију да највише уживам у благиости њених речи. Умела је да утеши болесне, да обузда љутите, увек и једино, речима. Благим речима. Моћним речима. Поштовала је сваку своју изговорену реч. Поштовала је, подразумева се, и речи својих саговорника.

Онда је то дивно створење снашло оно најгоре. Болница је постала наш нови дом. Доктори, сестре, хигијеничарке, сви су је брзо заволели због њених благих речи. Мада је њој била и те како потребна блага реч, она их је поклањала другима. Многе особе у белим мантилима, посебно женског рога, плакале су. Надине благе речи никог нису остављале равнодушним, а требало је да буде обрнуто; сви су знали да је Нада остала без наде. До последњег часа Нада се свима осмехивала и свима упућивала благе речи, моћне речи. Како је мени тада било, на могу, не умем вам описати. Док ово пишем, још увек осећам немоћ. Признајем, трудио сам се као нико, као никад, али није вредело. Нисам умео као она са речима. У тим сам тренуцима схватио сву снагу речи. Видевши шта ме мучи, благо ми је рекла:

„Душо, зашто очајаваш? Најобичнија реч је најмоћнија реч.“

Нисам могао да сакријем сузе. Речи треба користити онда кад им је за то време. Кад за то буде касно, те исте речи немају исту снагу. Напротив, понекад то изгледа као лицемерје. „Душо.“

Тешко да ту реч, као она, ико може да изговори.

Данас, кад је реч тек поштапалица, радо се сећам Наде и бива ми драго кад од пријатеља чујем:

„Да је нешто Нада овде, реч коју благу да нам каже.“

Тада ми бива драго, али и тешко. Данима после размишљајем како је живот куд и камо простији него што смо ми умислили, како су благе речи вредније од злата. Речи к’о речи, мислимо. И те како грешимо.

P.S. Можда је ово најобичнија прича коју сам у животу написао. И баш ми је зато драго.

Душан Мијајловић Адски из Ниша, пише прозу, поезију за децу и одрасле, хаику, сатиру и др. За кратку причу и приповетку награђен је више од 100 пута. Објавио је збирке песама *Несаницом до истине*, *Једино признајем своје распеће*, *Крчаг за росу* (хаику), збирке прича *Калигула на кестеновом листу*, *Трошење сна* и *Трошење страха*. Заступљен је у *Антологији нишких приповедача*.

Похвалу жирија добила је Оливера Цупаћ из Чачка, за кратку причу којом јасно изражава моћ неизговорених речи.

Концентрични кругови

Закопчани у себе, удаљенији од хоризонта који се пред њима распростирао, ћутали су. Линија наранџасте измаглице изгледала је као златни поруб на тамној, баршунастој, морској хаљини у овом сутону дана као створеном за љубав и снажна осећања.

Наизглед заокупљени призором, подсећали су на два непомична јарбола, везана челичним ланцима за усидрен брод, у ишчекивању олује која ће их покренути или преломити.

ОНА и ОН. Два безимена усамљеника на истом броду дуге пловидбе, залуталом на пучини, без наде да ће икада угледати спасоносно светло са светионика.

ОН се бучно спустио на песак утонувши у меку сипљиву простирку. Док су му се последњи сунчеви зраци распрскавали по коси, са изразом бескрајне досаде, седећи, кажипрстом је уцртавао концентричне кругове у песку.

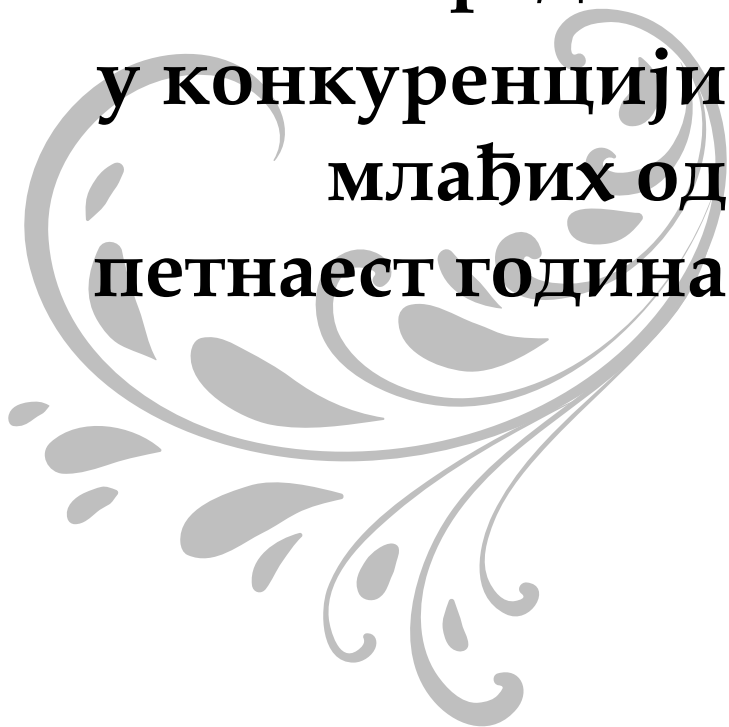
ОНА, свесна да су доживели бродолом и да су избачени на ову песковиту обалу без наде да ће их ишта спасити, гледајући у његове кругове, са жаљењем рече:

„Чувај се! Архимеда су због њих убили!“

**Награђени
поетски радови
у конкуренцији
млађих од
петнаест година**

Николина Пауновић, ученица 7₃ ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока, освојила је прву награду за успешно остварен песнички израз и песничку слику створену уз помоћ поређења у песми „Снага речи“.

Снага речи

Ко грозд до грозда – зру на сунцу,
ко сочне јабуке – миришу на раскош,
ко медне крушке – нуде слаткоречивост,
ко мирисне јагоде – удварају се љубављу.

Попут руменила набреклог нара,
попут брескве дуговечности
попут шљива у плавој кошуљи,
попут лепоте минђушних трешања...

Снаже нас речи нектаром разумевања...

За оригиналан песнички израз у песми „Колорит речи“, осликан у паралели боја и речи, другу награду жири је доделио Филипу Цветићу, ученику 8₁ ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока.

Колорит речи

*Речи су кичице за палете боја
Боје су речи у тубама оловака.*

Белина папира покупиће све стихове
Упити нијансе између црно-беле илузије.

Просућу златну по небескоплавој
Открићу тајне што скриване су дуго.

Тад речи потећи ће саме –
Бујица речи у кориту реке модре.

Пратиће их хук распршених мисли
Што ће као капљице излетати из пене.

Кроз сваку кап преломиће се зрак сунца
У бојама дуге као мост заблистаће.

Ватрени праменови узбуркаће емоције
Натерати мисли да се ко ореол роје.

Претвориће се у ниске најчистијих речи
У заветрини увале усидириће песме и приче.

Како преливати боје кроз жељене нијансе
Исказати јасно палету измешаних осећања?

Може ли песник мешати речи као сликар боје
Осликати снове на јави, „уречити“ неспокоје?

Трећу награду освојио је Ђорђе Ристић, ученик З₃ ОШ „Димитрије Тодоровић-Каплар“ из Књажевца, за доследно спровођење задате теме у везаном стиху.

Моћ речи

Уз помоћ речи људи могу да пишу,
а ако погреше могу да избришу.

Речима можеш рећи све,
оно што те мучи или радује.

Кад волиш неког, слободно кажи,
па за то одговарајућу реч потражи.

Када си љут, ти бесну реч изусти,
нек теку речи, само их пусти.

Речи су благо, има их разних,
оних паметних и оних празних.

Неке су смешне а неке глупе,
неке су ружне и много скупе.

Речи имају велику моћ, то знај,
зато кад говориш, добро их бирај.

За јасан одговор на задату тему трећу награду добила је и Анабела Иванов, члан Песничке радионице Народне библиотеке „Детко Петров“ из Димитровграда.

Моћ речи

Кад си срећан
Или тужан,
Кад си богат
Или дужан,
Кад се смејеш
И кад плачеш,
Када трчиш,
Када скачеш,
Када кажеш
Да не лажеш
И кад можеш,
А не можеш
Кад се роди нека рима
Када штима и не штима
Када одговор твој касни
Кад задаци нису јасни.
Кад оправдања више не вреде
Све то лепе речи среде.
Лепе речи су велика снага,
Која је свима важна и драга.
Зато треба увек рећи
Најјача је моћ речи!

Похвалу жирија за труд и доследно спровођење теме добила је Дуња Соколовић, ученица 3₃ ОШ „Димитрије Тодоровић-Каплар“ из Књажевца.

Моћ речи

Једна реч много вреди,
речи нико не треба да штеди.

Речима исказати љубав можете,
можете речима и знање да дајете.

Речима свашта можете да радите,
речима све можете да делите.

Сада знате колико једна реч вреди,
само пазите да ваша реч никога не увреди.

Ана Ђошић, ученица 3₃ ОШ „Димитрије Тодоровић-Каплар“ из Књажевца, добила је похвалу жирија за труд и доследно спровођење теме.

Моћ речи

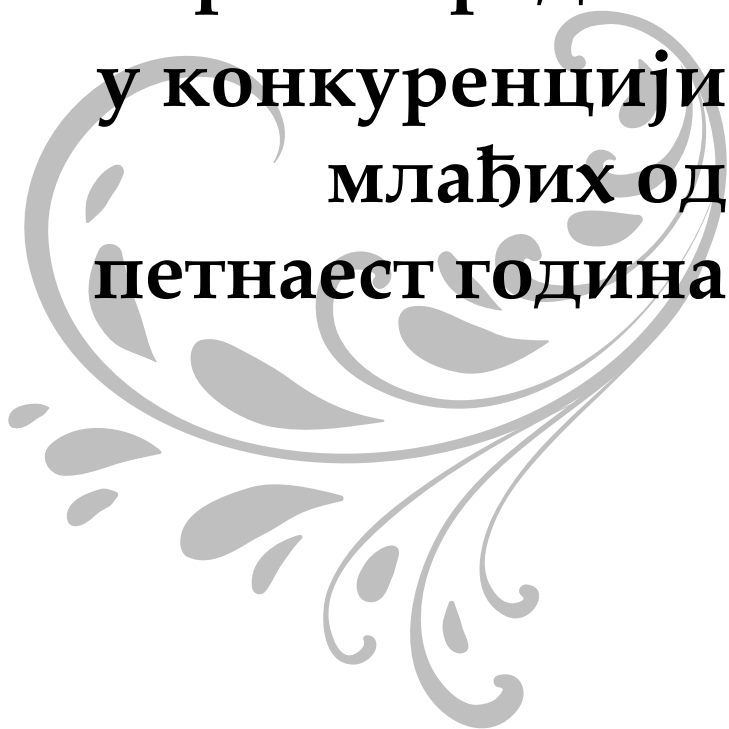
Моћ речи је снажна,
њоме може да се саопшти
вест веома важна.

Речима можеш много тога,
да обрадујеш ближњег свога,
да му мало нежности пожелиш
и срећу с њим да поделиш.

Речима можеш да ублажиш тугу
и да помогнеш свом најбољем другу.
Речима можеш да савладаш сету
и да помогнеш свакоме на свету.

**Награђени
прозни радови
у конкуренцији
млађих од
петнаест година**

За интелегенту причу „Језик лепоте“ у одбрану лепоте језика, у којој је доследно испоштована и задата тема и задата форма, прву награду освојила је Оливера Рацковић, ученица 8₁ ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока.

Језик лепоте

Јутро је. *Аларм мобилног...*

Аларм – тако страна и успаничена реч. Слути на брзину и врисак! *Аларм* – реч са тако оштром геометријом, неприродним одјеком. Звучи некако просто – као псовка.

Покушавам да се обучем у неке схватљиве и топле речи. Тражим панталоне, чарапе, џемпер, ципеле... Покушавам да не обраћам пажњу на *фарке, јашу, тике...* И у име свих *ђусева* пијем чашу сока. У чај ставим кашику меда. Делује тако окрепљујуће, за оздрављење. Тако се борим против некаквих *нудистичких* речи које ме резголићују у овом превише свежем јесењем јутру.

Толико скраћеница ме чека на путу до школе: стиже *бус*, добих *смс*, у три треба да будем на *чету* за *зику*. Гледам испод трепавица путнике: да ли су људи што седе у *бусу vip*?

Пажљиво посматрам сву ту *еволуцију* речи и тог новог говора над којим би и птице закукале.

Збрајам све те *масакре* и *геноциде* над нашим само наизглед простим речима и описима. Понекад, док сам сама и док ме нико не слуша, облачим оклоп тоpline и сигурности, набрајајући оно што *фенси* желе да забораве. Станем тако потпуно нага испред свог језика и набрајам: хлеб, бунар,

њива, колач, коњ, образ, пахуља... и то је тек први слој одеће. Тек да ми није хладно. Вечерас идем на дружење мада сам позвана на журку. Зато крећем у бирање вечерње одеће: ноћ, сан, месец, звезда, вила, коса, очи, усне... На крају стављам и свој накит: пољубац, длан, свећа, ружа...

И тек кад занемим од превише речи које знам, сигурна сам да сам добро *скоцкана* и да сам спремна за још једно вече ћаскања на језику лепоте.

Петар Станојковић, ученик 8₂ ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока, освојио је другу награду за јасно изражену персонификацију у причи „Ја сам Реч!“

Ја сам Реч!

Ја сам реч. Потичем из Божје промисли. Рођена сам у кутку ума, у бљеску мисли, најтананијој и најскривенијој. Претходим стварању. Неизоставни сам део велике целине стварања света. Именујем све што људски ум осмисли, види, додирне...

Могу бити слика раја или ватра пакла, јесам лице Бога, али могу имати рогове ђавоље. Онолико сам жуто сунце, колико и плаво море. Бела сам, колико и црна. Могу бити прозирна, колико и густа и непробојна. Могу мирисати, али остављати и смрдљив траг. Цветна ливада сам колико и блатна каљуга. Исто волим и исто мрзим.

Могу рећи све што се да изрећи. Могу обојити све што сенка скрива, и описати и оно очима невидљиво.

Ја сам Реч! Њено величанство Реч! Од краљевске лозе Говора. Сва сам у гримизу и седим на трону. Носим жезло у руци и одлично владам Језиком. Умем све и имам хиљаду лица: ја сам ходилица и водилица, певанија и грдња, плесачица и клацкалица, скакутава и укопана, трчалица и стајалица, видарица и тровачица... Могу бити моћна и богата, колико слабашна и јалова. Могу

бити погрешна и права, одоцнела и таман... Знају ме као нежну, упознају ме и као грубу.

Ја сам молитва, али и псовка. Лајем, мрзим, уједам... Волим, цвркућем, мазим... Ја сам све што ти желиш. Све што можеш помислити, ја ћу бити. Ја сам твоје огледало, твој језички одраз, одјек твоје мисли. Ја обликујем твој унутрашњи свет. Ја сам Ти. Владам царством твојих снова, слика, осећаја и појмова.

Ја сам Реч, апсолутни владар света...

Жири је доделио другу награду и Николи Марковићу, ученику 8₂ ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока, за причу која носи поруку неминовности животне реалности.

Моћ речи

Пао је мрак, нисам сигуран колико је било сати. Пре него што сам легао дуго сам играо игрице на компјутеру. Мама повика:

„Никола, забога дете, откад је прошло време за спавање!“

Распремих се и одједном ми мисли залуташе. Имао сам осећај да по мени пада киша од речи. Све што сам данас радио, уместо слика претворило се у речи. Зачуђен, заспах окружен крилатим речима...

...Упао сам у некакву рупу. Све је било црно. Одједном појављују се речи: *љубав, срећа, туга, љутња*... И свака од њих је имала своју причу. Створила се велика бука да нисам могао самог себе да чујем. Скренух у неки огромни ходник, а све речи дотрчаше до мене и све причаху у исти глас. *Љубав* ме је питала: „У кога си се заљубио?“ *Туга*, плачући, рече: „Зашто си се потукао?“ После схватих да сам и ја реч – био сам збуњен и у *збуњеност* сам се претворио. Питао сам се, збрканих мисли: „Где сам ја? Зашто сам овде?“ Ишао сам ходником коме није било краја. На једном завијутку сретох и њу, *belle*. Она је Францускиња. Нешто ми говори, а ја само бленем у њу и ништа не разумем. Она ми љутито окрете леђа и нестаде

у полумраку. Наставих, потиштен, имајући осећај да сам нешто погрешно па је ходник све дужи и мрачнији. Ниоткуда се створише једна врата, на којима је крупним шареним словима писало *мајстор Магија*.

Кад сам ушао, видео сам *Магију* како трчкара тамо-амо и проверава своје експерименте. Из епрувета избија ватромет дугиних боја. Упитао сам га, сасвим пометен, малчице и очаран, може ли ми помоћи. Одједном сам посивео од страха и неизвесности шта ће ми рећи. Кад је у трку климнуо главом, претворио сам се у *срећу*. Не могу да опишем своју боју. Некако је била светла, као обасјана жарким сунчевим зрацима. *Магија* се насмеја и рече:

„Кад год ти промениш осећања, и реч друкчија ћеш постати.“

Брзо сам потрчао до закључаних врата која су се назирала на другој страни ходника. Отишао сам до њих у пратњи *Магије* који ми поклони кључ.

Растадосмо се уз моје речи *захвалности*. Отворих врата и...

...Нагло сам скочио са кревета, једва расањен, и похитао у школу необично срећан, али овог јутра ћу бити реч *доцкан* јер ћу опет закаснити на први час!

За наглашену градацију у причи са сент-егзиперијевском поруком под насловом „Загонетка“, трећу награду је освојио Матија Миловановић, ученик 8₂ ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока.

Загонетка

Сенка је пратила једног усамљеног путника који је ишао тамо где је његово око видело. Чудан је то путник који иде било где. Срећом, кад год и куд год би ишао, сретао је неког.

Једном тако идући, угледа дречав траг који води до неке дрвене клупе поред пута, где је седео чудни старац у љубичастој одори. Путник је стао на два корака од њега и узвикнуо:

„Добар дан!“

Старац у љубичастом седи и даље и не одазива се. Путник опет исто викну, али ништа се не догоди у љубичастој тишини. Путник, не желећи да губи време, настави даље, у недоглед. За њим се вукла издужена сенка.

Након неког времена угледа још уочљивији траг који води до старе, офуцане дрвене куће. Путник уђе у кућу и опет угледа оног истог тајанственог у љубичастој одори. Радознао, путник упита:

„Извините, да ли Ви то мене пратите? Или, тачније, остављате ми траг који бих следио и тако дошао до Вас?“

Старац подиже главу и не одговори, већ упита:

„Зашто идеш оком, а не срцем?“

Путник се ћутке и дрско окрену, не знајући шта да каже на ово чудно питање, и оде. Наставља да хода, а у глави му одзвања она загонетка: „Зашто идеш оком, а не срцем?“

Путник не беше баш бистар и његов речник беше оскудан, тако да није владао многим речима у свом говору и није ни могао да одговори тајанственом старцу у љубичастој одори.

На свом походу даље у магли спази нешто на путу.

Приђе. Љубичаста одора лежи на земљи. Путник је подигне и из џепа испадеше цедуљице са загонеткама и необичним питањима. На једној од њих је писала иста она што га већ неко време мучи. Слова су му играла пред очима: „Зашто идеш оком, а не срцем?“

Путник се разбесне, схватајући колико је јака моћ речи у овој загонетки, да би сигурно ретко ко умео да одговори на ово питање, па поцепа цедуљу.

Истог трена се створи тајанствени старац испред њега и рече:

„Мисли срцем, иди срцем, говори срцем“, и не стаде у магли, без видљивог трага.

Од тад путник никад више није ишао само где види и није говорио кад било, већ онда кад његово срце то каже.

Садржај

<i>XIX Светосавски књижевни конкурс,</i> Владана Стојадиновић	3
<i>Писана реч има будућност, моћ речи је у њој!,</i> Небојша Ђорђевић	4
Награђени поетски радови	7
<i>Оквир,</i> Александра Павловић	9
<i>Оставити последњу реч,</i> Јован Д. Петровић	11
<i>***,</i> Предраг Радаковић	13
<i>На часу француског језика,</i> Милан Миловић	14
Награђени прозни радови	17
<i>Покушај опроштаја,</i> Елизабета Георгиев	19
<i>Моћ благе речи,</i> Душан Мијајловић Адски	21
<i>Концентрични кругови,</i> Оливера Цупаћ	23
Награђени поетски радови у конкуренцији млађих од петнаест година	25
<i>Снага речи,</i> Николина Пауновић	27
<i>Колорит речи,</i> Филип Цветић	28
<i>Моћ речи,</i> Ђорђе Ристић	29
<i>Моћ речи,</i> Анабела Иванов	30
<i>Моћ речи,</i> Дуња Соколовић	31
<i>Моћ речи,</i> Ана Ђошић	32

Награђени прозни радови у конкуренцији млађих од петнаест година	33
<i>Језик лепоте</i> , Оливера Рацковић	35
<i>Ја сам Реч!</i> , Петар Станојковић	37
<i>Моћ речи</i> , Никола Марковић	39
<i>Загонетка</i> , Матија Миловановић	41

